

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/21/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010163
Dátum vydania rozhodnutia:	29.05.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9012010163.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci navrhovateľa: MAC TV, spol. s r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, zastúpený spoločnosťou Advokátska kancelária Bugala- Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, 811 02 Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, P.O.BOX 155, 811 09 Bratislava, o opravnom prostriedku navrhovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 28. augusta 2012, č. RP/048/2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu zo dňa 28. augusta 2012, č. RP/048/2012, p o t v r d z u j e.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 500.- eur na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v K. pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút: BÚ - depozitný účet neúročený č. XXXXXXXXXXXX/XXXX. v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Rada pre vysielanie a retransmisiu rozhodnutím z 28. augusta 2012, č. RP/048/2012 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1, písm. g/, postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000 Z. z., alebo zákon o vysielaní a retransmisii) uložila navrhovateľovi podľa § 64 ods. 1, písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii pokutu určenú podľa § 67 ods.5, písm. a/ uvedeného zákona vo výške 3.319 € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 36 ods. 2 tohto zákona tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 26. februára 2012 v čase 21:00 hod - 22:00 hod odvysielal reklamné šoty v časovom rozsahu vyššom ako 12 minút. Súčasne Rada vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila" a podľa § 67 ods.16 zákona o vysielaní a retransmisii je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Rada rozhodla v správnom konaní č. 256- PLO/O-2725/2012.

Rada v odôvodnení svojho rozhodnutia opísala skutkový stav predchádzajúci vydaniu rozhodnutia napadnutého opravným prostriedkom navrhovateľa. Citovala znenie právnej úpravy ustanovenej v § 32 ods. 1, § 34 ods. 1, § 36 ods. 2 a v § 38 ods. 1, 2 zákona číslo 308/2000 Z. z.. S poukazom na citovanú právnu úpravu v § 36 ods. 2 uvedeného zákona, podľa ktorej vysielací čas vyhradený reklamným šotom v jednej celej hodine nesmie presiahnuť 20 % (12 minút), uviedla, že tak ako vyplýva z predmetného záznamu vysielania ako aj z prepisu/popisu skutkového stavu v tomto časovom úseku boli odvysielané 2 reklamné bloky v trvaní 6 minút 14 sekúnd a 5 minút 44 sekúnd, ktoré boli odvysielané v zmysle § 34 ods. 1 zákona o vysielaní a naplniac definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona, avšak účastník konania v rámci tejto hodiny tiež odvysielal posledných 6 sekúnd reklamného bloku, ktorý začal o cca 20:53:58 (4 sekundy v ďalšej hodine 21:00 - 22:00), čím v predmetnej hodine odvysielal viac ako 12 minút reklamných šotov. Poukázala na to, že uvedenú skutočnosť priznáva aj sám účastník konania vo svojom stanovisku zo dňa 27. júna 2012, kde okrem iného uviedol: „K začatiu správneho konania by sme si dovolili uviesť, že k údajnému porušeniu § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní prišlo bez zavinenia vysielateľa, nakoľko predmetný časový úsek, za ktorý bola zákonom dovolená dĺžka reklamnej doby prerušená v dĺžke 4 sekundy, vznikol technickou závadou, následkom ktorej do predmetného časového úseku preniklo posledných 6 sekúnd z reklamného bloku, ktorý začal o cca 20:53:58 hod.". Rada ďalej uviedla, že o cca 21:01 hod. po upútavke na program Panelák bol odvysielaný komunikát v trvaní 5 sekúnd, ktorý za sponzora programu označoval spoločnosť CSC Pharmaceuticals, pričom tento obsahoval pozitívne hodnotenia tohto produktu, a teda mohol naplniť definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., s poukazom na to, že k odvysielaniu tohto komunikátu sa účastník konania žiadnym spôsobom nevyjadril. Rada konštatovala, že pre stanovenie presného časového úseku, o ktorý účastník konania prekročil povolený časový rozsah pre reklamu v jednej hodine podľa § 36 ods. 2 uvedeného zákona je tiež nevyhnutné posúdiť obsah tohto komunikátu z pohľadu definície § 32 ods. 1 tohto zákona, s tým že v prípade ak tento komunikát bol reklamou, je ho potrebné tiež započítať medzi reklamné šoty odvysielané v danej hodine.

Zaoberajúc sa otázkami, čo je potrebné považovať za reklamu a sponzorovanie s poukazom na ustanovenia § 31a ods. 2 a § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. a výkladovú správu k Protokolu pozmeňujúcemu Európsky dohovor o cezhraničnej televízii (1998) (č.171) Rada konštatovala, že akceptovaním reklamných obsahov v rámci vysielania sponzorských odkazov by dochádzalo k obchádzaniu prísnejších pravidiel pre reklamu a to takým spôsobom, že vysielateľ by mohol vysielateľ ako sponzorské odkazy komunikáty, ktoré by mali prakticky totožný obsah ako reklamné šoty, avšak by sa na ne nevzťahovali povinnosti (obmedzenia) podľa § 34 ods. 1 v spojení s § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., čo by v konečnom dôsledku znamenalo, že vysielateľ by mohol vysielateľ reklamu bez časového obmedzenia (teda aj viac ako povolených 12 minút za hodinu) a bez oddelenia od ostatných zložiek programovej služby zvukovo- obrazovými prostriedkami, považujúc takýto výklad v rozpore s účelom ustanovenia § 34 ods. 1 a 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., ktoré majú zmierňovať účinky reklamného tlaku na recipienta.

S poukazom na to, že účastník konania po upútavke na program Panelák odvysielal komunikát v trvaní 5 sekúnd, ktorý za sponzora programu označoval spoločnosť CSC Pharmaceuticals, jeho popisom, Rada konštatovala, že verbálna zložka predmetného komunikátu obsahuje informácie, ktoré popisujú funkciu daného produktu, pretože tento je prípravkom, ktorý má pomáhať pri problémoch s pamäťou. Posudzujúc jednotlivé vyjadrenia v ich vzájomnom kontexte mala za to, že je nutné tiež prihliadnuť na ich spôsob spracovania, považujúc formuláciu „Acutil, pamäť v pilulke" v spojitosti s popisom funkcie produktu (problémy s pamäťou vyrieši) zdôrazňujúcu účinky daného produktu, ktoré zdôraznenie môže u recipienta navodzovať dojem o dokonalejšej účinnosti prípravku a teda jeho schopnosti odstrániť problémy úplne, pričom je zrejmé, že účinnosť daného prípravku nie je možné všeobecne presne vymedziť, keďže jeho účinky sa rôznia dôsledkom individuálneho subjektu, ktorý ho užíva. Podľa názoru Rady účelom obrazovej zložky komunikátu je upriamenie pozornosti recipienta na takto zveličený účinok tohto prípravku - „acutil, pamäť v pilulke" aj vo vizuálnej podobe, konštatujúc, že zveličovanie účinku produktu, individualizovanie na každého recipienta, ako aj jeho vizuálne pripomínanie sú technicky obvyklé práve pre reklamu, keď verbálna a vizuálna zložka komunikátu sa teda neobmedzila iba na informovanie recipienta o funkcii produktu, ale zdôrazňovaním jeho účinkov tento produkt pozitívne hodnotila, čím podporovala jeho predaj. Zdôraznila, že vzhľadom na uvedené dôvody predmetný

komunikát naplnil definíciu podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., a je potrebné ho započítať medzi reklamné šoty odvysielané v danej hodine.

K obrane účastníka konania, v zmysle ktorej vyjadril názor, že zámerom zákonodarcu v žiadnom prípade nebolo sankcionovať technické poruchy, ale úmyselné porušenie zákona, Rada uviedla, že u právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie, ktorá zásada platí aj v prípade zákona č. 308/2000 Z. z. v spojení so zákonom č. 71/1967 Zb., ktoré nevyžadujú pri preukázaní, či došlo k správne deliktu dokazovať zavinenie, pričom podstatné je iba to, či k porušeniu zákona objektívne došlo alebo nie, a preto časový úsek (podľa účastníka konania iba 4 sekundy v skutočnosti 9 sekúnd), ktorým malo dôjsť k porušeniu zákona č. 308/2000 Z. z. príp. dôvod porušenia - technická záhada, nemôže byť dôvodom na zbavenie sa zodpovednosti za správny delikt.

Rada zdôraznila, že vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti účastník konania dňa 26. februára 2012 na programovej službe JOJ odvysielal reklamné šoty v celkovom trvaní 12 minút a 9 sekúnd, čím porušil povinnosť podľa § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., s poukazom na to, že okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu zákona môžu byť zohľadnené pri ukladaní druhu sankcie, ale nie sú dôvodom na zastavenie správneho konania.

Citujúc ustanovenie § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. Rada konštatovala, že účastníkovi konania bola v minulosti rozhodnutím RL/561/2004 zo dňa 9. novembra 2004 uložená sankcia - upozornenie za porušenie povinnosti v § 36 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. (v súčasnosti § 36 ods. 2) z dôvodu, že v dňoch 16. mája 2004 a 23. mája 2004 v čase od 20:00 a 21:00 hod. prekročil zákonom stanovený časový rozsah pre vysielanie reklamy, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 2. decembra 2004 a súčasne, že v minulosti účastníkovi konania uložila viacero sankcií, ktoré označila, a v ktorých podala výklad k otázke vysielania tzv. sponzorských odkazov. Upriamila pozornosť na to, že aj v prípade, ak by Rada neposúdila komunikát označujúci za sponzora programu spoločnosť CSC Pharmaceuticals ako reklamu podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. v danej hodine, aj tak by prišlo k presahu 12 minútového limitu pre reklamu. Pri určení výšky pokuty Rada vzala do úvahy rozsah a dosah vysielania, mieru zavinenia, trvanie a následky, porušenia povinností, závažnosť správneho deliktu, spôsob porušenia povinností, či došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, s poukazom na to, že na sankciu uloženú samoregulačným orgánom nemohla prihliadnuť, pretože samoregulačný orgán pôsobiaci pre túto oblasť neexistuje. Konštatovala, že výšku pokuty určila s prihliadnutím najmä na relatívne krátke trvanie správneho deliktu, ako aj na mieru zavinenia, a preto jej výšku stanovila na minimálnej hodnote zákonom stanoveného rozpätia.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu v zákonnej lehote podal opravný prostriedok navrhovateľ. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V dôvodoch opravného prostriedku uviedol opis skutkového stavu. Namietal, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci a v konaní žalovanej bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Poukázal na skutočnosť, že jediným podkladom na vydanie predmetného rozhodnutia bol záznam z vysielania televízneho programu Slávik odvysielaného dňa 26. februára 2012 o 20:11 hod a prepis/popis skutkového stavu. Tvrdil, že predmetný záznam z vysielania bol vyhotovený na vlastnom nahrávacom zariadení Rady. Uviedol, že dňa 6. marca 2012 mu bolo doručené vyžiadanie záznamov, z ktorého nebolo jednoznačne zrejmé, o aký záznam sa žiada na akej programovej službe bol odvysielaný. Vyslovil názor, že vzhľadom na uvedené nedostatky, nie je možné presne identifikovať, aké záznamy z vysielania mal vysielateľ vo veci samej dodať a v akej lehote ich mal vysielateľ dodať s poukazom na to, že povinnosťou Rady v zmysle zákona je dbať na formálnu prísnosť svojich formálnych aktov, spĺňajúcich základné požiadavky určitosti. V danej súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4So/226 /2004. Mal za to, že je plne v súlade s jeho právom na inú právnu ochranu a spravodlivé súdne konania a najmä v správnom trestaní, v ktorom sa aplikujú trestnoprávne princípy, aby orgán verejnej moci (Rada) vo vydanom formálnom akte identifikoval povinnosť, ktorou zaväzuje vysielateľa tak, aby nevznikli dôvodné pochybnosti o spôsobe splnenia povinnosti, a preto nedodržaním formálnej prísnosti, ktorá je zárukou spravodlivého súdneho konania, došlo k takej vade konania, ktorá predchádzala vydaniu napadnutého rozhodnutia a ktorá má vplyv na zákonnosť rozhodnutia, čím došlo k porušeniu jeho garantovaných práv ako vysielateľa. S poukazom na § 18 ods. 2 správneho poriadku

uviedol, že prvý úkonom Rady voči vysielateľovi v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, jednoznačne bolo vyžiadanie záznamov z vysielania programu a už týmto úkonom začalo správne konanie voči vysielateľovi a tým pádom bolo potrebné aplikovať a garantovať všetky záruky na spravodlivé súdne konanie a preto nevydaním rozhodnutia o vyžiadanie záznamov v súlade so zákonom je takou vadou konania, ktorá predchádzala vydaniu napadnutého rozhodnutia a ktorá má za následok jeho nezákonnosť.

Navrhovateľ mal ďalej za to, že nie je a nebol povinný Rade predložiť záznam z vysielania a to ani na jej vyžiadanie, pretože takáto povinnosť neoprávnené zasahuje do jeho garantovaných práv, keďže spôsob získania dôkazu - záznamu z vysielania programu, jednoznačne porušuje jeho právo na inú právnu ochranu (článok 46 Ústavy SR) a právo na spravodlivé súdne konanie (článok 6 Dohovoru) a to v intenciách trestnoprávnej zásady neobviňovať sám seba. V danej súvislosti poukázal na rozhodnutie ESLP vo veci Bykov proti Ruskej federácii, z ktorého citoval právny záver. Vyslovil názor, že v predmetnom prípade - získavanie záznamu v zmysle § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní samotné konanie Rady na základe, ktorého sa pokúsila od vysielateľa získať záznam z vysielania programu ako dôkaz pre ďalšie konanie a za prípadné sankcionovanie vysielateľa za nedodanie záznamu, je v priamom rozpore s ustanovením čl.46 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru a nimi zaručenými právami, a to najmä z dôvodov vyplývajúcimi z testu uplatňovaného ESLP v obdobných prípadoch - charakter donútenia, stupeň donútenia, existencia procesných postupov obrany a miera využitia získaných dôkazov. Poukázal na to, že niet pochybností o tom, že § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní predstavuje excesívne štátne donútenie vo forme zákona na základe, ktorého je vysielateľ pod hrozbou spáchania správneho deliktu a uloženia sankcie, donútený vyprodukovať a odovzdať Rade ako orgánu verejnej moci dôkaz, ktorý je následne použitý v jeho neprospech na preukázanie spáchania správneho deliktu a uloženie sankcie, pričom takýto postup Rada použila v rovnakom rozsahu aj správnom konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia. Štátne donútenie vo forme zákonného ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ považoval za ustanovenie, ktoré je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a Európskym dohovorom na ochranu ľudských práv a slobôd a preto navrhoval, aby odvolací súd prerušil konanie vo veci samej a aby sa v predmetnej veci obrátil na ústavný súd s prejudiciálnou otázkou, či ustanovenie § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii, na základe ktorého účastník konania je povinný na vyžiadanie Rady doložiť záznam z televízneho vysielania, je v súlade s článkom 46 Ústavy Slovenskej republiky a článkom 6 Dohovoru v kontexte práva účastníka konania neobviňovať sám seba a neprodukovať dôkazy vo svoj neprospech a zároveň, aby odvolací súd navrhol pozastavenie účinnosti ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o prejudiciálnej otázke. Ďalej mal za to, že je jednoznačné a nepochybné, že záznam z vysielania programu bol Radou vyhotovený ako dôkaz proti navrhovateľovi v správnom konaní a trestaní, na ktoré sa musia uplatňovať zásady trestného práva. Považoval za jednoznačné a nepochybné, dokonca nerozporované, že Rada a jej zamestnanci vyhotovili záznam z vysielania bez súhlasu navrhovateľa v zmysle autorského zákona alebo akejkoľvek inej zákonnej licencie na vyhotovenie záznamu z vysielania alebo bez akéhokoľvek rozhodnutia povolenia príkazu nezávislého orgánu súdnej moci, ako aj že je jednoznačné a nepochybné, že záznam z vysielania programu bol vyhotovený na vlastnom nahrávacom zariadení Rady, ako aj že autorizácia pripojenia nahrávacieho zariadenia Rady na vysielanie navrhovateľa nebolo navrhovateľovi preukázané, domnievajú sa že navrhovateľ musí byť upozornený na vyhotovenie záznamu z vysielania programu a pokiaľ sa tento vykonávaná na zariadení Rady, má právo byť prítomný pri takomto úkone z dôvodu overenia autenticity. Ďalej uviedol, že zo skutkového stavu nie je zrejmé kto a za akých okolností záznam vyhotovil, majúť za to, že v žiadnom prípade nie je možné eliminovať pochybnosť spoľahlivosti a presnosti záznamu z vysielania programu, pretože existuje množstvo možností, ktoré sú spôsobilé spochybniť konečný obsah záznamu z vysielania ako dôkazu v samotnom správnom konaní. Ďalej poukázal na to, že je nepochybné a jednoznačné, že záznam z vysielania programu bol jediným a hlavným dôkazom v konaní proti navrhovateľovi, tvrdiac, že Rada v správnom konaní nevykonala žiadne iné dôkazy, a preto dôležitosť záznamu z vysielania programu pre rozhodnutie o vine navrhovateľa a o uložení sankcie, je absolútne kruciála. Vyslovil názor, že vzhľadom k uvedenému spôsob, akým bol dôkaz získaný a použitý v konaní proti navrhovateľovi má jednoznačný vplyv na konanie ako celok a zapríčinil porušenie práva na spravodlivý súdny proces, súdnu ochranu a inú právnu ochranu.

Odporca k opravnému prostriedku navrhovateľa sa vyjadril tak, že navrhoval napadnuté rozhodnutie potvrdiť. Nesúhlasil s námietkami navrhovateľa uvedenými v jeho opravnom prostriedku. V dôvodoch vyjadrenia sa Rada vyjadrila ku všetkým skutočnostiam namietaných navrhovateľom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a správne konanie mu predchádzajúce postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s §§ 250I a nasl. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č. 256-PLO/O-2725/2012, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov konania na pojednávaní súdu dňa 29. mája 2013 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný.

Na pojednávaní súdu dňa 29. mája 2013 právny zástupca navrhovateľa zotrval na skutkových okolnostiach a právnych záveroch, ktoré uviedol v písomne podanom opravnom prostriedku a žiadal mu vyhovieť.

Ďalej uviedol, že predovšetkým namieta, že v správnom spise sa nenachádza dôkaz o vykonaní dôkazov v správnom konaní, keďže v spise sa nenachádza zápisnica o vykonaní dôkazov, z ktorej by bolo zrejmé, že členovia Rady sa na svojom zasadnutí oboznámili so záznamom odvysielaného programu, v ktorej súvislosti poukázal na § 70 zákona o vysielaní v spojení s § 22 správneho poriadku, tvrdiac, že z uvedenej právnej úpravy vyplýva povinnosť správneho orgánu spísať zápisnicu o vykonaní dôkazu, považujúc dôkaz o oboznámení sa členov Rady so záznamom z vysielania za nenahradiťelný s prihliadnutím na to, že v predmetných konaniach Rada nevykonáva ústne konanie. Ďalej uviedol, že je nedostačujúce, pokiaľ aj Rada pri rozhodovaní vychádzala z analýzy, ktorú spracoval jej pracovník o zázname odvysielaného programu, v ktorej súvislosti poukázal na európsku judikaturu ESLP, z ktorej vyplýva, že vykonanie spravodlivosti nemôže byť len zdanie, ale musí vyplývať z objektívnych skutočností. Zastával názor, že pokiaľ Rada nepredložila v administratívnom spise zápisnicu o vykonaní dôkazu, sú naplnené dôvody podľa § 250j ods. 3 O.s.p..

Ako druhé namietal nesprávny právny postup Rady, pokiaľ v danom prípade vyhodnotila splnenie podmienok pre naplnenie povinností prekročenia zákonného limitu odvysielanej reklamy v hodine, keďže z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že do tohto časového limitu zahrnula aj časť odvysielaného komunikátu, ktorý vysielateľ označil za sponzorský odkaz domnievajúc sa, že v tomto prípade mala posúdiť porušenie povinností pri odvysielanom s sponzorskom programe.

Právny zástupca žalovaného správneho orgánu na pojednávaní taktiež zotrval na dôvodoch uvedených v písomne podanom vyjadrení k opravnému prostriedku. Navrhoval napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

K namietajúcim skutočnostiam zástupcu navrhovateľa prednesených na pojednávaní súdu sa zástupca odporcu vyjadril tak, že pokiaľ zástupca navrhovateľa na pojednávaní predniesol ďalšie námietky, ktorými namieta nezákonnosť napadnutého rozhodnutia Rady, dáva do pozornosti súdu, že v preskúmvacom konaní v zmysle piatej časti Občianskeho súdneho poriadku platí koncentračná zásada, v zmysle ktorej mal navrhovateľ povinnosť uplatniť všetky námietky najneskoršie v odvolaní podanom v zákone stanovenej lehote.

Ďalej uviedol, že nesúhlasí s námietkou navrhovateľa o nezákonnom postupe Rady vo veci vykonania dôkazov, v ktorej súvislosti poukázal na to, že danou problematikou sa už zaoberala aj judikatura Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Tvrdil, že vzhľadom na postavenie Rady, táto pred prijatím rozhodnutia sa má možnosť oboznámiť nielen s prepisom /popisom záznamu, ale aj s celým záznamom o odvysielanom programe, ktorý má charakter podkladu pre rozhodnutie. Súčasne dal do pozornosti súdu, že navrhovateľ namieta v danom prípade ako aj v minulosti len formálne nedostatky v konaní a rozhodovaní Rady, pričom sa nestretol ani v jednom prípade a ani v danom prípade, že by prejavil nesúhlas s obsahom veci. Ďalej uviedol, že pokiaľ navrhovateľ na pojednávaní súdu namieta nesprávny postup Rady vo veci týkajúcej sa sponzorského obsahu i o danej problematike Najvyšší súd Slovenskej republiky vo viacerých prípadoch rozhodol, pričom pri rozhodovaní Rada vychádzala z jedného názoru najvyššieho súdu, nepopierajúc že pre otázku posudzovania sponzorského odkazu najvyšší súd v iných rozhodnutiach prijal iný záver. Trval však na správnosti názoru Rady, že pokiaľ komunikát aj keď je označený ako sponzorský odkaz, napĺňa znaky reklamy, je ho potrebné zahrnúť do časového limitu

zákonom stanoveného pre reklamou v hodine, v ktorej súvislosti poukázal na výsledky Európskej komisie z monitorovania najväčších vysielateľov aj v Slovenskej republike, z ktorej správy zaslanej aj Slovenskej republike vyplýva správnosť názoru Rady.

Predmetom preskúvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods.1 písm. d/, určená podľa § 67 ods. 5, písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 36 ods.2 zákona o vysielaní a retransmisii.

Podľa § 4 ods. 1 až 4 zákona o vysielaní a retransmisii poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Činnosť rady vyplývajúcu z jej poslania (odseky 1 a 2) a z jej pôsobnosti (§ 5) vykonávajú členovia rady a úlohy spojené s činnosťou rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiiu (ďalej len "kancelária").

Podľa § 5 ods. 1, písm. g/, h/, m/, n/ zákona o vysielaní a retransmisii do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby, vybavovať sťažnosti na porušenie tohto zákona podľa § 14a.

Podľa § 32 ods.1 zákona o vysielaní a retransmisii reklama na účely tohto zákona je akékoľvek verejné oznámenie vysielané za odplatu alebo inú podobnú protihodnotu vrátane vlastnej propagácie, ktorého zámerom je podporiť predaj, nákup alebo nájom tovaru alebo služieb vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov alebo dosiahnuť iný účinok sledovaný objednávatelom reklamy alebo vysielateľom.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii vysielací čas vyhradený reklamným šotom a telenákupným šotom počas jednej celej hodiny nesmie presiahnuť 20% (12 min). Vysielací čas vyhradený reklame v čase od 19.00 h do 22.00 h nesmie presiahnuť u vysielateľa na základe zákona osem minút počas jednej celej hodiny.

Podľa § 31a ods. 1,2 zákona o vysielaní a retransmisii mediálna komerčná komunikácia je na účely tohto zákona zvuková, obrazová alebo zvukovo-obrazová informácia, ktorá priamo alebo nepriamo propaguje tovar, služby alebo dobrú povesť fyzickej osoby alebo právnickej osoby vykonávajúcej hospodársku činnosť a a) je poskytovaná ako súčasť programu alebo program sprevádza za odplatu alebo za podobnú protihodnotu alebo na účely vlastnej propagácie alebo b) je programovou službou určenou výhradne na reklamu a telenákup alebo programovou službou určenou výhradne na vlastnú propagáciu.

Mediálna komerčná komunikácia zahŕňa najmä reklamu, telenákup, sponzorovanie, umiestňovanie produktov, programovú službu určenú výhradne na reklamu a telenákup, programovú službu určenú výhradne na vlastnú propagáciu a dlhšie reklamné oznámenie podľa § 35 ods. 8.

Podľa § 38 zákona o vysielaní a retransmisii sponzorovanie na účely tohto zákona je plnenie určené na

priame alebo nepriame financovanie programu, programovej služby alebo audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie s cieľom propagovať názov alebo obchodné meno, ochrannú známku, dobrú povest', tovary alebo aktivity právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ktorá také plnenie poskytl. Sponzorovanie nie je plnenie podľa prvej vety, ktoré poskytl právnická osoba alebo fyzická osoba, ktorá je vysielateľom alebo poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo tento program vyrobila.

Ak je program alebo séria programov čiastočne alebo ako celok sponzorovaný, musí byť vysielateľom a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie zreteľne označený názvom, ak ide o právnickú osobu, obchodným menom alebo menom a priezviskom, ak ide o fyzickú osobu, ktorá plnenie poskytl, na začiatku programu a na konci programu. Vysielateľ a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie môže na začiatku programu a na konci programu namiesto označenia podľa prvej vety označiť sponzorovaný program alebo sériu programov logom sponzora alebo odkazom na výrobok alebo službu sponzora.

Sponzor nesmie ovplyvňovať obsah sponzorovaného programu, programovej služby a audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ani čas zaradenia sponzorovaných programov, spôsobom, ktorý by mal dosah na redakčnú zodpovednosť alebo redakčnú nezávislosť vysielateľa alebo poskytovateľa audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie.

Vysielateľ a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie je povinný zabezpečiť, aby sponzorovaný program, sponzorovaná programová služba alebo sponzorovaná audiovizuálna mediálna služba na požiadanie priamo nepodporovala predaj, nákup ani prenájom tovarov alebo služieb sponzora alebo tretej osoby, a to najmä osobitnými propagačnými zmienkami o uvedených tovaroch či službách v týchto programoch, programovej službe alebo v audiovizuálnych mediálnych službách na požiadanie.

Na označenie sponzora podľa odseku 2 sa vo vysielaní programovej služby primerane vzťahuje § 34 ods. 3 a 5.

Vysielateľ a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie musí zabezpečiť, aby bola verejnosť zreteľne informovaná o sponzovaní programovej služby alebo audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie.

Podľa § 64 ods. 1, 2, 3 zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie: upozornenie na porušenie zákona, odvysielanie oznamu o porušení zákona, pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti, pokutu, odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Sankciu podľa odseku 1 písm. d/ rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b/] alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. e/].

Pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3 319 eur do 165 969 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 eur do 49 790 eur, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok) okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 22 ods. 1, 2, 3 správneho poriadku o ústnych podaniach a o dôležitých úkonoch v konaní, najmä o vykonaných dôkazoch, o vyjadreniach účastníkov konania, o ústnom pojednávaní a o hlasovaní správny orgán spíše zápisnicu.

Zo zápisnice musí byť najmä zrejmé, kto, kde a kedy konanie uskutočňoval, predmet konania, ktoré osoby sa na ňom zúčastnili, ako konanie prebiehalo, aké návrhy boli podané a aké opatrenia sa prijali; v zápisnici o hlasovaní sa uvedie aj výrok rozhodnutia a výsledok hlasovania.

Zápisnicu podpisujú po prečítaní všetky osoby, ktoré sa na konaní zúčastnili, a zamestnanec (člen) správneho orgánu uskutočňujúceho konanie, zápisnicu o hlasovaní všetci prítomní členovia správneho orgánu. Odopretie podpisu, dôvody tohto odopretia a námietky proti obsahu zápisnice sa v nej zaznamenávajú.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že žalovaný správny orgán v predmetnej veci náležite postupoval v súlade s citovanými právnymi normami, vo veci si zadovážil dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, zistil skutočný stav veci, v konaní postupoval v súčinnosti s účastníkom konania - navrhovateľom a v konaní sa nedopustil ani takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu považoval za súladné so zákonom.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250i a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd súhlasí s konštatovaním žalovaného správneho orgánu, že zodpovednosť u právnických osôb za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení

zákona o vysielaní a retransmisii.

V administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je teda podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojim postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky, za ktorých k spáchaniu deliktu došlo, ako aj následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu. V správnom konaní správny orgán konajúci podľa ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii postupuje podľa ustanovení správneho poriadku, a vzhľadom na nedostatok špeciálnej úpravy pri administratívnom trestaní pri posudzovaní správneho deliktu a rozhodovaní o ňom ako aj pri ukladaní sankcie postupovať „*analogiae legis*“ podľa ustanovení obsahujúci trestnoprávnu úpravu (Trestný zákonník, Trestný poriadok,). Uvedený právny záver vyplýva aj zo znenia čl. 6 ods.1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.), keď Dohovor v článku 6 ods. 1 veta prvá uvádza „akékoľvek trestné obvinenie“, z ktorej právnej úpravy podľa názoru súdu vyplýva nevyhnutnosť poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívna zodpovednosť, na ktorý vo svojej judikatúre poukázal aj najvyšší súd. To však neznamená, že povinnosťou Rady je v konaní administratívneho trestania postupovať výlučne v zmysle trestnoprávnej úpravy a to vzhľadom na špeciálnu právnu úpravu ustanovenú v zákone č. 308/2000 Z. z., ktorá stanoví postavenie, úlohy a právomoc Rady, ako aj jej postup v konaní a rozhodovaní s odkazom na právnu úpravu správneho poriadku.

Súd oboznámia sa so záznamom predmetného odvysielaného programu a s jeho prepisom zistil, že navrhovateľ dňa 26. februára 2012 v čase 21:00 hod - 22:00 hod odvysielal na televíznej programovej službe JOJ 2 reklamné bloky v trvaní 6 minút 14 sekúnd a 5 minút 44 sekúnd, v rámci tejto hodiny tiež odvysielal posledných 6 sekúnd reklamného bloku, ktorý začal o cca 20:53:58 (4 sekundy v ďalšej hodine 21:00 - 22:00), ktorú skutočnosť potvrdil aj samotný navrhovateľ vo svojom stanovisku zaslanom k začatiu konania tvrdiac, že prenik odvysielaného komunikátu vznikol technickou závadou, následkom ktorej do predmetného časového úseku prenikli posledné sekundy z reklamného bloku, ktorý začal o cca 20:53:58 hod., súčasne navrhovateľ v sledovanom časovom rozsahu odvysielal o cca 21:01 hod. po upútavke na program Panelák komunikát v trvaní 5 sekúnd označený ako sponzorský odkaz na spoločnosť CSC Pharmaceuticals, ktorý obsahoval pozitívne hodnotenie výrobku tejto spoločnosti - Acutil, keď verbálna a vizuálna zložka komunikátu sa neobmedzila iba na informovanie recipienta o funkcii výrobku, ale zdôrazňovaním jeho účinkov ako „Acutil, pamäť v pilulke“ alebo „problémy s pamäťou vyrieši“ pozitívne hodnotila uvedený výrobok, čím podporovala jeho predaj.

Zákonodarca v právnej norme ustanovenej v § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii vymedzuje vysielací čas vyhradený reklamným šotom a telenákným šotom tak, že vysielací čas vyhradený pre reklamu a telenáknú nesmie presiahnuť 20% (12 min) počas jednej celej hodiny, pričom charakter reklamy nerozlišuje. Zákonodarca v zákone o vysielaní a retransmisii definuje reklamu v právnej norme ustanovenej v 32 ods. 1 tak, že reklama na účely tohto zákona je akékoľvek verejné oznámenie vysielané za odplatu alebo inú podobnú protihodnotu vrátane vlastnej propagácie, ktorého zámerom je podporiť predaj, nákup alebo nájom tovaru alebo služieb vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov alebo dosiahnuť iný účinok sledovaný objednávateľom reklamy alebo vysielateľom. V právnej norme § 31a ods. 1, 2, 3 zákona o vysielaní a retransmisii zákonodarca ustanovuje definíciu mediálnej komerčnej komunikácie tak, že mediálna komerčná komunikácia je na účely tohto zákona zvuková, obrazová alebo zvukovo-obrazová informácia, ktorá priamo alebo nepriamo propaguje tovar, služby alebo dobrú povest' fyzickej osoby alebo právnickej osoby vykonávajúcej hospodársku činnosť a a) je poskytovaná ako súčasť programu alebo program sprevádza za odplatu alebo za podobnú protihodnotu alebo na účely vlastnej propagácie alebo b) je programovou službou určenou výhradne na reklamu a telenáknú alebo programovou službou určenou výhradne na vlastnú propagáciu. Mediálna komerčná komunikácia zahŕňa najmä reklamu, telenáknú, sponzorovanie, umiestňovanie produktov, programovú službu určenú výhradne na reklamu a telenáknú, programovú službu určenú výhradne na vlastnú propagáciu a dlhšie reklamné oznámenie podľa § 35 ods. 8. Skrytá mediálna komerčná komunikácia je zvuková, obrazová alebo zvukovo-obrazová informácia, ktorá priamo alebo nepriamo propaguje tovar, služby, ochrannú

známku, obchodné meno alebo aktivity fyzickej osoby alebo právnickej osoby vykonávajúcej hospodársku činnosť, ak vysielateľ alebo poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie túto informáciu v rámci programu zámerne využíva na propagačné účely a mohla by vzhľadom na svoju povahu uviesť verejnosť do omylu o podstate tejto informácie. Táto informácia sa považuje za zámernú najmä vtedy, ak sa uskutočňuje za odplatu alebo za inú protihodnotu. Súčasne zákonodarca v právnej norme § 38 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii definuje pojem sponzorovanie ako plnenie určené na priame alebo nepriame financovanie programu, programovej služby alebo audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie s cieľom propagovať názov alebo obchodné meno, ochrannú známku, dobrú povesť, tovary alebo aktivity právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ktorá také plnenie poskytuje. Zákonodarca v uvedenej právnej norme jej odseku 3 ustanovuje, že vysielateľ a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie je povinný zabezpečiť, aby sponzorovaný program, sponzorovaná programová služba alebo sponzorovaná audiovizuálna mediálna služba na požiadanie priamo nepodporovala predaj, nákup ani prenájom tovarov alebo služieb sponzora alebo tretej osoby, a to najmä osobitnými propagačnými zmienkami o uvedených tovaroch či službách v týchto programoch, programovej službe alebo v audiovizuálnych mediálnych službách na požiadanie. Pri posudzovaní, či došlo odvysielaním komunikátu k mediálnej komerčnej komunikácii v priamej forme alebo k jej skrytej forme sa musí vychádzať z obsahu a účelu predmetného komunikátu posudzujúc ho v kontexte jeho úplného odvysielania s prihliadnutím na jeho dopad na diváka resp. poslucháča, t.j. možnosť jeho vnímania.

Vychádzajúc zo skutkových okolností senát najvyššieho súdu v danom prípade dospel k záveru, že navrhovateľ odvysielaním komunikátu - sponzorský odkaz na spoločnosť CSC Pharmaceuticals, naplnil znaky mediálnej komerčnej komunikácie, ktoré sú charakteristické pre reklamu, pretože z jeho obsahu vyplýva skutočnosť, že obsahom predmetného komunikátu nebol len sponzorský odkaz na spoločnosť CSC Pharmaceuticals, ale jeho obsahom bolo aj pozitívne hodnotenie výrobku tejto spoločnosti - Acutil, keďže verbálna a vizuálna zložka jeho spracovania sa neobmedzila iba na informovanie recipienta o funkcii výrobku, ale zdôrazňovala aj jeho účinky vo forme: „Acutil, pamäť v pilulke“ alebo „problémy s pamäťou vyrieši“, čím pozitívne hodnotila tento výrobok a túto skutočnosť možno považovať ako podporu predajnosti označeného výrobku.

Z uvedených dôvodov Rada po správnom vyhodnotení charakteru predmetného komunikátu čas jeho odvysielania správne zaradila do rozsahu doby zákonom predpokladanej na odvysielanie reklamy počas jednej hodiny v zmysle § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii. S poukazom na právnu úpravu ustanovenú v právnej norme § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. pojmovým znakom reklamy je „za odplatu alebo inú podobnú protihodnotu“, pričom zákonodarca bližšie nešpecifikuje ich charakter a formu, z ktorých dôvodov je na posúdení Rady, ako príslušného orgánu štátnej správy oprávnenej dozorovať činnosť vysielateľov v súlade so zákonom o vysielaní a retransmisii, či komunikát svojim spracovaním, formou, charakterom a účelom, je spôsobilý priniesť hospodársky profit osobe, v prospech ktorej sa predmetný komunikát odvysielal, vychádzajúc z obsahu komunikátu. Najvyšší súd zastáva názor, že zo skutkových okolností v danom prípade vyplýva, že pozitívnym hodnotením farmaceutického výrobku uvedeného v sponzorskom odkaze na spoločnosť CSC Pharmaceuticals je naplnený pojmový znak reklamy, pretože táto skutočnosť podmieňuje predaj označeného výrobku.

Vzhľadom k uvedenému súd dospel k záveru, že Rada správne právne posúdila skutkové okolnosti daného prípadu, z ktorých aj podľa názoru súdu vyplynul záver, že navrhovateľ ako vysielateľ odvysielal reklamné šoty v časovom rozsahu vyššom ako 12 minút v hodine. Súd nesúhlasil s argumentáciou navrhovateľa, že Rada v prípade sponzorského odkazu mala posúdiť porušenie povinnosti pri odvysielanom sponzorskom programe s poukazom na § 38 zákona o vysielaní. Súd vychádzajúc z predmetu rozhodnutia, rozsahom ktorého je pri súdnom prieskume viazaný, mal preukázať, že Rada nesankcionovala navrhovateľa za porušenie sponzorského programu, ale za to, či komunikáty, ktoré svojím obsahom spĺňajú zákonné znaky reklamy, boli odvysielané v časovom rozsahu zákonom dovolenom v zmysle § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z..

Najvyšší súd nemohol prihliadnuť ani na námietky navrhovateľa, ktorými predovšetkým namietal, že v správnom spise sa nenachádza dôkaz o vykonaní dôkazov v správnom konaní, keďže v spise sa nenachádza zápisnica o vykonaní dôkazov, z ktorej by bolo zrejmé, že členovia Rady sa na svojom

zasadnutí oboznámili so záznamom odvysielaného programu, v ktorej súvislosti poukázal na § 70 zákona o vysielaní v spojení s § 22 správneho poriadku, považujúc dôkaz o oboznámení sa členov Rady so záznamom z vysielania za nenahraditeľný, súčasne namietajúc, že je nedostačujúce, pokiaľ Rada pri rozhodovaní vychádzala z analýzy, ktorú spracoval jej pracovník o zázname odvysielaného programu, s poukazom na európsku judikatúru ESĽP, zastávajúc názor, že pokiaľ Rada nepredložila v administratívnom spise zápisnicu o vykonaní dôkazu sú naplnené dôvody podľa § 250j ods. 3 O.s.p.. Najvyšší súd dáva do pozornosti navrhovateľa, že v zmysle § 250l ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250h ods.1 a v spojení s § 250m ods. 2 súd v zmysle koncentračnej zásady prihliada na dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, ktoré žalobca (navrhovateľ) uviedol v žalobe (opravnom prostriedku), podanej (podaného) v zákonnej lehote. Z opravného prostriedku nevyplýva, že by navrhovateľ namietal nezákonnosť rozhodnutia Rady aj z dôvodu, že z administratívneho spisu nevyplýva, akým spôsobom sa Rada oboznámila s podkladmi pre rozhodnutie, keď v správnom spise sa nenachádza dôkaz o vykonaní dôkazov v správnom konaní, keďže v spise sa nenachádza zápisnica o vykonaní dôkazov, z ktorej by bolo zrejmé, že členovia Rady sa na svojom zasadnutí oboznámili so záznamom odvysielaného programu s poukazom na § 250j ods. 3 O.s.p.. Pokiaľ teda navrhovateľ uvedené dôvody, ktorými namietal nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia Rady, uviedol až na pojednávaní súdu, uplatnil ich po uplynutí zákonnej lehoty.

Súd uvedenými námietkami navrhovateľa sa však zaoberal pri posudzovaní, či odporca sa v konaní nedopustil takej vady, na ktorú súd prihliada z úradnej povinnosti a ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia. Zákonodarca v právnej norme § 5 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. okrem iného ustanovuje, že do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy na úseku vysielania a retransmisie patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa uvedeného zákona a podľa osobitných predpisov a ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia. Sankcie a postup ich ukladania zákonodarca Rade stanovil v § 64 zákona č. 308/2000 Z. z. s odkazom na správny poriadok (§ 71). Zákonodarca v právnej norme § 32 ods.1 správneho poriadku stanoví povinnosť správneho orgánu presne a úplne zistiť skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie s úpravou, že pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania, pričom postup, akým spôsobom má správny orgán si zadovážiť potrebné podklady pre rozhodnutie, neustanovuje. Inštitút spisovania zápisnice (§ 22 správneho poriadku) je spätý so zásadou písomnosti správneho konania. Zápisnica predstavuje písomný záznam o vykonanom procesnom úkone správneho orgánu, účastníka konania, zúčastnenej osoby, resp. ďalších subjektov v správnom konaní, ktorý vyhotovuje správny orgán. Zápisnica, ak ju bolo v konkrétnom konaní potrebné v zmysle zákona vyhotoviť, je súčasťou spisu rovnako ako ďalšie spisové záznamy správneho orgánu zachytávajúce rôzne ďalšie skutočnosti ohľadne konania. Zákonodarca v správnom poriadku ustanovuje, že správny orgán spisuje zápisnicu pri ústnom podaní, pri dôležitom úkone v konaní a pri ústnom pojednávaní, ako aj, ak vo veci koná a rozhoduje kolektívny správny orgán pri hlasovaní. V správnom poriadku výslovne ustanovuje prípady, kedy je správny orgán povinný spísať zápisnicu (§ 17 ods. 3, § 19 ods. 1, § 53), z ktorej právnej úpravy je možné prijať záver, že v ostatných prípadoch je podľa okolností na zvážení správneho orgánu, ktoré úkony v konaní bude považovať za dôležité vychádzajúc z dikcie „najmä“. Vzhľadom k uvedenému najvyšší súd zastáva názor, že pokiaľ v danom prípade Rada nespísala zápisnicu o tom, ako sa jej členovia oboznámili s podkladmi pre vydanie rozhodnutia, predovšetkým o tom, ako sa oboznámili so záznamom odvysielaného programu resp. s popisom/odpisom tohto záznamu, nedopustila sa v konaní takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia. A vzhľadom k tomu, že v danom prípade Rada nespísala takúto zápisnicu, ani netvorí súčasť administratívneho spisu, nemohlo dôjsť k naplneniu dôvodov pre zrušenie rozhodnutia podľa § 250j ods.3 O.s.p. tak, ako to žiadal navrhovateľ.

Najvyšší súd nepovažoval za dôvodné ani námietky navrhovateľa, ktorými namietal nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia odporcu z dôvodu nesprávneho postupu Rady, ktorým od neho ako vysielateľa žiadala predložiť záznam predmetného odvysielaného programu, tvrdiac, že namietaným postupom došlo k porušeniu jeho práva na inú právnu ochranu (článok 46 Ústavy SR) a práva na spravodlivé súdne konanie (článok 6 Dohovoru), s poukazom na rozhodnutie ESĽP vo veci Bykov proti

Ruskej federácii a súčasne vysloviac názor, že v predmetnom prípade - získavanie záznamu v zmysle § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní samotné konanie Rady na základe, ktorého sa pokúsila od vysielateľa získať záznam z vysielania programu ako dôkaz pre ďalšie konanie a za prípadné sankcionovanie vysielateľa za nedodanie záznamu, je v priamom rozpore s ustanovením čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru a nimi zaručenými právami, a slobôd, a preto navrhoval, aby odvolací súd prerušil konanie vo veci samej a aby sa v predmetnej veci obrátil na Ústavný súd s prejudiciálnou otázkou, či ustanovenie § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii, na základe ktorého účastník konania je povinný na vyžiadanie Rady doložiť záznam z televízneho vysielania, je v súlade s článkom 46 Ústavy Slovenskej republiky a článkom 6 Dohovoru v kontexte práva účastníka konania neobviňovať sám seba a neprodukovať dôkazy vo svoj neprospech a zároveň, aby odvolací súd navrhol pozastavenie účinnosti ustanovenia § 16 ods. 3 písm. l/ až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o prejudiciálnej otázke.

Otázkami nastolenými navrhovateľom v uvedenej námietke sa vo svojej judikatúre už zaoberal Najvyšší súd Slovenskej republiky - napr. rozhodnutia sp. zn. 5SŽ/37/2011, 5SŽ/18/2011, 4SŽ/19/2012, 3SŽ/102/2007, 8SŽ11/2010, z ktorých rozhodnutí vyplýva jednoznačný záver, že vyžiadanie si záznamu vysielania je jednou z foriem výkonu dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie a retransmisiu a takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní môže stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný, resp. neprípustný tak, ako to v podanom odvolaní tvrdí navrhovateľ.

K otázkam nezákonnosti postupu Rady v súvislosti s predkladaním záznamov odvysielaného programu vrátane nedostatku formy, ktorou Rada žiada záznam programu od navrhovateľa, zaujal právny názor vo svojej judikatúre Ústavný súd Slovenskej republiky - uznesenie č. IV.ÚS 12/2013 a č. IV.ÚS S 47/2013. Ústavný súd ohľadne nedostatku formy vyslovil právny záver tak že, ak zákon formálnu podobu procesného úkonu smerujúceho k realizácii kompetencie správneho orgánu nepredpisuje, potom z ústavného hľadiska nie je významné, akou formou správny orgán predmetný procesný úkon uskutoční, dôležitá je jeho obsahová stránka tak, aby adresát úkonu bol spôsobilý jednoznačne identifikovať správny orgán a zákonom ustanovenú povinnosť, ktorej splnenie sa od neho očakáva. Ústavný súd k výkladu povinnosti vysielateľa predložiť záznam vysielania programu (§ 16 ods.3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z.) prijal právny záver, že ak zákon ukladá vysielateľovi povinnosť uchovávať v zákonom stanovenej lehote súvislý záznam vysielania, môže rada reálne skontrolovať splnenie resp. nesplnenie povinnosti vysielateľom len tak, že si od vysielateľa vyžiada súvislý záznam vysielania a tento je vysielateľ jej povinný poskytnúť na zvyčajnom technickom nosiči. Za stavu, keď je povinnosťou vysielateľa predložiť rade súvislý záznam vysielania, je aj možnosť uloženia pokuty podľa § 67 ods. 2, písm. b/ zákona viazaná na nesplnenie povinnosti predložiť rade súvislý záznam vysielania, a nielen na nepredloženie žiadaného záznamu. Súčasne ústavný súd uviedol, že podľa judikatúry EŠLP je rozdiel medzi tým, či správny orgán alebo súd konal v súlade s čl. 6 Dohovoru (čl. 46 ústavy) pri preskúmaní uloženia pokuty za nepredloženie určitých informácií, a tým či môže štát uložiť povinnosť a vyžadovať od fyzických osôb a právnických osôb určité informácie (rozsudok EŠLP J.B. proti Švajčiarsku z 3. mája 2001 číslo 31827/96). Ústavný súd ďalej vyslovil názor že nemožno v zákonom stanovenej povinnosti predložiť záznam z vysielania identifikovať „produkcii dôkazov“ proti sebe, ale ide o preukázanie splnenia zákonnej povinnosti, ktorá bola osobám v pozícii sťažovateľky, regulovaným osobitnými právnymi predpismi uložená ex ante vo všeobecnom záujme a ktorá slúži na riadny výkon funkcie rady. Rada ako regulačný orgán môže reálne skontrolovať splnenie, resp. nesplnenie tejto povinnosti vysielateľom len tak, že si od vysielateľa vyžiada súvislý záznam vysielania a tento je vysielateľ povinný jej neposkytnúť na zvyčajnom technickom nosiči (IV.ÚS S 92/09), čím uloženie povinnosti sleduje legitímny cieľ výkonu kontroly tejto oblasti, pričom miera zásahu (povinnosť vydať záznam) je vzhľadom na postavenie subjektov v oblasti vysielania a retransmisie marginálna, s poukazom na to, že nepredloženie záznamov z vysielania nie je spojené s hrozbou trestnoprávneho postihu.

Vzhľadom k tomu, že Ústavný súd Slovenskej republiky k výkladu povinnosti vysielateľa predložiť záznam vysielania programu (§ 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z.) zaujal už právny záver, najvyšší súd nevyhovel návrhu navrhovateľa na prerušenie konania a predloženie veci ústavnému súdu.

Súčasne dáva do pozornosti navrhovateľa, že podľa § 109 ods. 1, písm. b/ O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska. Návrh navrhovateľa na prerušenie konania vo veci samej a predloženie ústavnému súdu na rozhodnutie o prejudiciálnej otázke, nespĺňa ani formálne náležitosti návrhu na prerušenie a predloženie veci ústavnému súdu, pretože nie je náležite odôvodnený, s poukazom na to, že ústavný súd nerieši prejudiciálne otázky a k právnomu posúdeniu ústavnosti právnej úpravy ustanovenej v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii, ústavný súd už zaujal stanovisko, prijatím právneho záveru k nastolenej právnej otázke.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov nepovažoval námietky navrhovateľa uvedené v jeho oprávnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady za relevantné na vyhoviecie jeho odvolacieho návrhu.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako vecne správne a v súlade so zákonom potvrdil podľa § 250q ods. 2 O.s.p..

O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods.2. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, pretože bol v konaní neúspešný.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný. Výška poplatku bola určená podľa položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.